

[Glistrup]

som i de islandske sagaer, og hvad man nu ellers kan trække frem. Men det, der karakteriserer et retssamfund, er altså, at man har nogle personer til at sige: Sådan skal den sag løses, og så er vi færdige med den.

Enhver forsamling af socialrådgivere eller bibliotekarer, eller hvad der kan være tale om, kan selvfølgelig sige, at de vil gerne have noget mere arbejde, ligesom Vestre Landsrets dommere gør, når de siger, at sagerne skal kunne prøves igen og igen, for der kan komme nye ting frem. Fra »Søjlehussag« og fra masser af andre tilfælde vil hr. Leif Hermann vide, at der ikke er grænser for, hvordan den, der har tabt en sag, kan blive ved at finde på nye argumenter og komme længere og længere ud i den kværuletantforrykthed, som gør livet mere besværligt for hans omgivelser. Derfor må omgivelserne værge sig ved at have nogle ret skarpe regler om, at hvis man ikke har fremført sine synspunkter i byretten i første instans, så kan man ikke komme rendende bagefter og ulejlige en bunke mennesker med det. Men det er skam ikke bare af hensyn til omgivelserne, men også til det menneske, der bliver mere og mere kværuletantforrykt af alle de appel- og genoptagelsesmuligheder, som samfundet stiller til rådighed, og som derfor bliver ved at køre med det og faktisk forpester tilværelsen både for sin familie og for sig selv. Derfor er justitsministerens ankebegrænsningsforslag, så beskedent det end er, også en god mentalhygiejnisk indsats for de mennesker, der ellers ville blive ved at køre en sag. Retssikkerhed, og hvad man nu ellers kommer med, gælder i himlen, men ikke på Jorden, og i hvert fald ikke i Danmark, og man skal ikke kunne blive ved med at argumentere med smukke, forslidte ord ud fra den slags livsfjerne begreber, som hr. Leif Hermann beskæftiger sig med.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Vi er faktisk ved at ende dér, hvor vi begyndte med hr. Leif Hermanns første indlæg, hvor hr. Leif Hermann talte om at tage det frie valg fra folk, tage folks mulighed for selv at bestemme over deres egen tilværelse væk fra dem. For det, ministeren svarede her til sidst, var jo, at Justitsministeriet nu skal tage stilling til, om sagerne er principielt vigtige, om der er sociale hensyn i sagen og, forstod jeg, en række andre hensyn.

Nu skal ministeriet vurdere, om det er sundt og godt og fornuftigt, om en person, der har tabt en sag på 8.000 kr., går til landsretten eller ej. Den rolle påtager ministeren sig i stedet for at lade personen selv gøre det. Det synes jeg må være svært at begrunde for Venstre og Konservative, og jeg forstår, det er det også for CD og Kristeligt Folkeparti. Det må være svært.

Det er vel også derfor, at vi ikke får noget svar fra Venstres og Konservatives retspolitiske ordførere. Hr. Leif Hermann og jeg har spurgt – og vi gør det her, for det har været svært at få en diskussion i gang i Retsudvalget – hvilke kommentarer man har til Vestre Landsrets helt klare og sandfærdige udsagn om, at uanset hvilken instans der skal træffe bestemmelse om, hvorvidt man skal have lov til at gå til landsretten eller ej, så vil den instans – og foreløbig altså Justitsministeriet – ikke have mulighed for at gøre det, fordi der i den enkelte sag for landsretten kunne blive fremført nye påstande, anbringender eller beviser, som ville føre til et andet resultat end det, som underretten kom til.

Det siger landsretten med fuld ret, og derfor er det umuligt ikke at erkende, at det er et tab af retssikkerhed. Vi appellerer endnu en gang til Venstres og Konservatives retspolitiske ordførere om at tage stilling til, om det ikke er fuldt ud korrekt, det, landsretten siger.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (V):

Jeg mener, vi allerede – også ved tidligere lejligheder – har forsøgt at forklare dette, sådan at det kunne forstås også af de andre retspolitiske ordførere, men det er åbenbart ikke lykkedes.

Så jeg vil bare føje ét yderligere element til mit svar nu; jeg vil sige til hr. Ole Espersen, at skulle der være danske borgere, der føler, at de ikke ved denne regel og ved dens praktiske anvendelse ved de danske domstole har fået en retfærdig rettergang, så kan de indanke de danske myndigheder for Den Europæiske Menneskerettighedskommission og Domstolen i Strasbourg, når de nationale retsmidler er udtømt i henhold til artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedserklæring.

Skulle der være nogen, der føler, at det, som hr. Ole Espersen her postulerer, skulle være korrekt, nemlig at man ikke får en fair rettergang i Danmark, en retfærdig rettergang, så står den mulighed åben. Denne ankeinstans afskæres ikke ved dette lovforslag.